

STUDIO

GALERIJE

FORUM

FEDOR LIČINA

SGF

SGF

**centar za kulturu i informacije
zagreb, preradovićeva 5**

jesen 1977.

Fedor Licina

PREDGOVOR

ZELJKO SABOL

Pred djelima Fedora Ličine, jednoga od najradikalnijih predstavnika »čistoga« slikarstva u krugu svoga naraštaja, nužno nam se nameću pitanja o temeljnim (i posljednjim) mogućnostima suvremene umjetnosti, suočene s kretanjem i senzibilitetom vlastitoga doba. Što se danas može reći slikom, koja su sredstva preostala umjetniku da izrazi svoju ličnost, oblikuje svoje misli i doživljaje? U skeptičnome dobu i sami postajemo skeptični pa će nam se, možda, učiniti da su i pitanja pogrešno postavljena. Jer, ovome slikarstvu rije je osnovni zadatak »izražavanje ličnosti« (tu je mogućnost, čini se, iscrpio apstraktni ekspresionizam i njegovi kasniji izdanci) a i traženje plastičke ekvivalencije subjektivnih emocija svedeno je na najmanju mjeru, na različito djelovanje homogeno obojenih polja u prostoru slike i našega vida. Ono ima druge namjere. Spomenuto kretanje, u kome se dosljedno reduciraju svi (suvišni) likovni čimbenici i na platnu ostaju tek **elementarne pikturalne situacije i odnosi** započelo je Malevičevim suprematizmom i Mondrianovim neoplasticizmom da bi se, nakon »Tundre« Barnetta Newmana iz 1950. godine (jedna jedina okomica na velikom polju boje) moglo govoriti o novom razdoblju srodnih istraživanja, o post-slikarskoj apstrakciji i tzv. minimalnoj umjetnosti. U to vrijeme i Ad Reinhard radi skupinu svojih jednobojskih slika iz kojih nestaje svaki trag iluzije, simbolizacije i pripovijedanja a svi su oblici tek neznatno diferencirani, svedeni na povezane elemente i strukture geometrijskoga podrijetla. Spomenemo li i Albersove analize kvadrata, ispitivanje prostornih (i zvučnih) mogućnosti boje na slikama Al Helda te prve, pokusne primjere tzv. sistemskog slikarstva o kome je razmišljao Richard Paul Lohse imat ćemo pred sobom osnovne probleme i »tipične slučajeve« novih istraživanja u okviru apstraktnoga likovnog govora. U isto vrijeme jačaju i nastojanja u kojima presudno mjesto zauzimaju znanstvena istraživanja, matematičke i optičke raščlambe boje, ritma, kompozicije i svjetlosti no spomenuti se umjetnici postignutim rezultatima egzaktnih znanosti razmjerno rijetko koriste. Možda ih, ponekad, samo intuitivaju ili naslućuju! To ih, pored ostaloga, u znatnoj mjeri odvaja od geometrijske apstrakcije, neokonstruktivizma i drugih težnji koje svjesno zanemaruju poetiku i humanizaciju plastičkoga izraza i njegovih zadataka. Na toj su se strani nalazili umjetnici koji su, postupno ali sigurno, zaboravljali misao Nauma Gabò-a, izrečenu još 1937. godine, prema kojoj i **geometrijski likovi mogu biti nosioci organskih sadržaja** te su na taj način izravno povezani s ljudskim osjećanjima. Upravo ta postavka nalazi se u temelju obnoviteljskih postignuća pripadnika tzv. kromatske apstrakcije (prema terminu Clementa Greenberga), slikara koji minimumom sredstava postižu znatnu mjeru psihičkih i plastičkih značenja i poruka. Njihovo se djelovanje, razumljivo, ne mjeri brojem niti količinom učinaka bilo koje vrste već trajnošću i dubinom osvojenih spoznaja, misaonom dimenzijom kojom se, nakon mnogih lutanja i ispitivanja, shvaćaju suštinski oblici i granice ljudske svijesti i ponašanja. Tako i Fedora Ličinu, slikara koji se ne povodi jalovo za spomenutim primjerima (jer su radikalizacija, strogost i jasnoća likovnoga jezika trajna konstanta u njegovu djelu) odlikuje izrazito **intelektualni pristup stvaranju**, praćen težnjom da se neprestano promišlja svaki vlastiti čin i svaka odluka. Meditativnost i refleksija prisutni su u svakoj njegovoj akciji, u nastojanju da se **demonstriranjem sa-**

moga čina slikanja prikazu otvorene, slobodne strukture novih znakova i odnosa. Pred nama se pojavljuju prostrane, nemodulirane površine boje, dvodimenzionalne, antiiluzionističke kompozicije izvanredne čistoće i jednostavnosti, oslobođene svakog nemira i uzbuđenja, povišenog tona ili nepotrebnog pokreta. Na svakom se platnu zbiva posebna (i krajnje logična) konkretizacija nek elementarne slikarske ideje i zamisli koja je uvijek razgovjetna i jasna, no ta jasnoća ne pretpostavlja šturost niti priprostost već najčešće upozorava na unutarnju složenost slikarevih pobuda i podsticaja. Jer, prividna jednostavnost posljedica ne mora značiti da su takvi i njihovi uzroci. Umjetnik, naime, već prije početka rada na slici ima, u mislima, razrađenu i završenu situaciju u kojoj ništa nije prepušteno slučaju, on unaprijed predviđa čitav tijek stvaralačkoga (i izvedbenog) procesa dok djeluje na njegovu materijalnom, konačnom opredmećenju i pojavljivanju. Sve što želi reći Fedor Ličina izriče samim slikarskim činom, **njegova slika sadrži samo ono što se može vidjeti**, ništa više i ništa manje od toga... Boja je za njega osnovni nosilac energije, života i pokreta a sve što nam se čini (eventualno) neizvjesnim unaprijed je zadano i domišljeno u umjetnikovoj svijesti, neprestano živoj i djelatnoj. Ima ovdje, rekao bih, i neke neobične moralne strogosti i askeze, kritičnosti i samokontrole, postupnog odustajanja od svega što nije slikarsko i likovno, da bi se sačuvalo dostojanstvo jednoga poziva za koga se, ponegdje, tvrdi da pripada prošlosti. Ako je ovo posljednje što nam slikarstvo može dati, razmislimo barem o prirodi onoga što dobivamo! Bez obzira na to što smo, uglavnom, navikli na mnogo bučnije, obilatije darove...

* * *

— **Geometrija može biti organska. Ravne linije postoje u prirodi. Ravna linija je nešto organsko, nešto što može nositi osjećaje...**

(Barnett Newman)

Promatrajući slike Fedora Ličine najprije ćemo uočiti karakter njegova »rukopisa«, jednolično i mirno koloriranje razmjerno velikih površina koje upijaju ili zrače svjetlost, osnovni pokretač svakoga zbivanja. Obojene linije i trake rasprostiru se, prividno, bez granica, kao da je svaka pojedina slika tek isječak iz neke univerzalne cjeline kozmičkoga ritma i gibanja. Na platnu gotovo da nema »lika« niti »podloge« već je čitava slika ravnopravna u svome značenju, u prožimanju raznovrsnih struktura oslikane materije. Među bojama i harmonijama uspostavljene su zakonomjerne veze a kontrastno obojene površine govore o dvije vrste »oblika«, o vanjskom što se nazire u rasporedu linija i likova i o unutarnjem koji je rezultat dubljih, složenijih odnosa svih plastičkih odrednica slike. Naše oko traži stanje ravnoteže a tamo gdje je ravnoteža, namjerno, poremećena ono će je samo ponovno uspostaviti, zalažući se svojim naporom za »spontanu kromatsku dopunu« svake otvorene, nedefinirane situacije pred kojom se nalazi. Tako slika uključuje

i ono što se na prvi pogled ne uočava — svaka vrijednost upućuje na svoju suprotnost, svaka sjena na svjetlost, svaka svjetlost na sjenu. Ako je to pravilo hermetičnosti onda je Fedor Ličina, na svoj način, hermetičan slikar, kao što bi to morala biti i čitava druga generacija »minimalista«: Stella, Noland, Davis, Louis, Kelly... To je porodica umjetnika koju odlikuje **primarni osjećaj za slikarske i prostorne vrijednosti**, sažetost stavljena na čelo svih senzacija, izvedba djela bez primisli i usputnih namjera. Oni ne razmišljaju o klasičnome slikarskom skladu, ne poštuju poznata pravila već neprestano tragaju za novim, ali to ne znači da u njihovu postupku ima nereda i proizvoljnosti. Naprotiv! Riječ je o rijetko savjesnim umjetnicima, predanim radnicima i istraživačima, protivnicima svake demagogije i mistifikacije koja dovodi u pitanje temeljni zadatak slikarske prakse: SLIKANJE SAMO! Oni odbijaju da služe bilo čemu drugom osim slikarstvu i ne smatraju sebe procima niti čudotvorcima koji će izmijeniti svijet ili »popraviti« čovjeka. Njihova je moralna gesta okrenuta njima samima jer se tek na biću umjetnika, po njihovu sudu, može izvorno ispitati i provjeriti njeno djelovanje. Svaka je pojedinačna slika novi dokaz i primjer stava koji svojom dosljednošću postaje i za nas značajan te mu, uronivši u ovaj fascinantni prostor bez ostatka, počinjemo i mi vjerovati. Što se, zapravo, pred nama događa?

Prije desetak godina Fedor Ličina slikao je, uglavnom, monokromno (prevladavala je zatvorena, tamna ljestvica tonova) da bi se nešto kasnije opredijelio za specifični kolorizam, otvorenijih i zvučnijih sukoba i odnosa. Već tada su ga, pored djelovanja obojenih polja, privlačile grupirane okomice različite širine i gustoće od kojih je svaka nosilac posebnoga plastičkog djelovanja. Prigušeni, tamni spektar mjestimice je poremećen akcentom modrog ili žutog, bljeskom u tami, glasom u tišini. Javljaju se, u nekoliko slučajeva, i varijante pojedinih slika, s manjim razlikama i pomacima u kompoziciji i općem rješenju. Osnovni je problem ovoga slikara **logično raspoređivanje kromatskih naglasaka** na površini slike koja može biti svijetla ili tamna, gruba ili sjajna — ovisno o ustrojstvu i naravi podloge. A podloga je, na ovim platnima, uvijek živa i aktivna, ona bitno djeluje na sjaj i snagu boja (čak ih, na stanovit način, uvjetuje!) pojačava ili ublažuje kontraste i sukobe, sklado-ve i disonance, nužnost i slobodu slikarevih pokreta. Boje su osnovne i sirove, čiste i zvučne, nerijetko u krugu zakona spektralnih vrijednosti. Njihova se polja dodiruju ili prožimaju a »tvrdoća« rubova ublažena je, na mjestima, prskanjem pigmenta čime se poriče i prevladava geometrizam početne konstrukcije slike. Dimenzije se povećavaju, okomice se izmjenjuju s kosim linijama, ritam postaje dinamičniji i otvoreniji. Posljednje slike Fedora Ličine najavljuju, na taj način, stanovite mijene (i napredovanje) u shvaćanju i radnoj metodologiji umjetnika a to je dokaz da je pred nama djelo koje će i dalje rasti, upotpunjavati se novim pitanjima i zadacima. Ličina je čovjek koji radi i razmišlja. A za takve mirovanje ne postoji...

FEDOR LIČINA rođen je u Zagrebu 1939. godine gdje završava srednju školu i gimnaziju. Prekida studij na Filozofskom fakultetu i upisuje se na Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu. Završava studij slikarstva u klasi profesora Ive Režeka. Radeći uz njega usavršava se u tehnikama zidnog slikarstva. Od 1963. do 1969. godine suradnik je Majstorske radionice profesora Krste Hegedušića. S profesorom Hegedušićem surađuje na izradi zastora za Hrvatsko narodno kazalište te na fresko-ciklusu za muzej na Tjentištu.

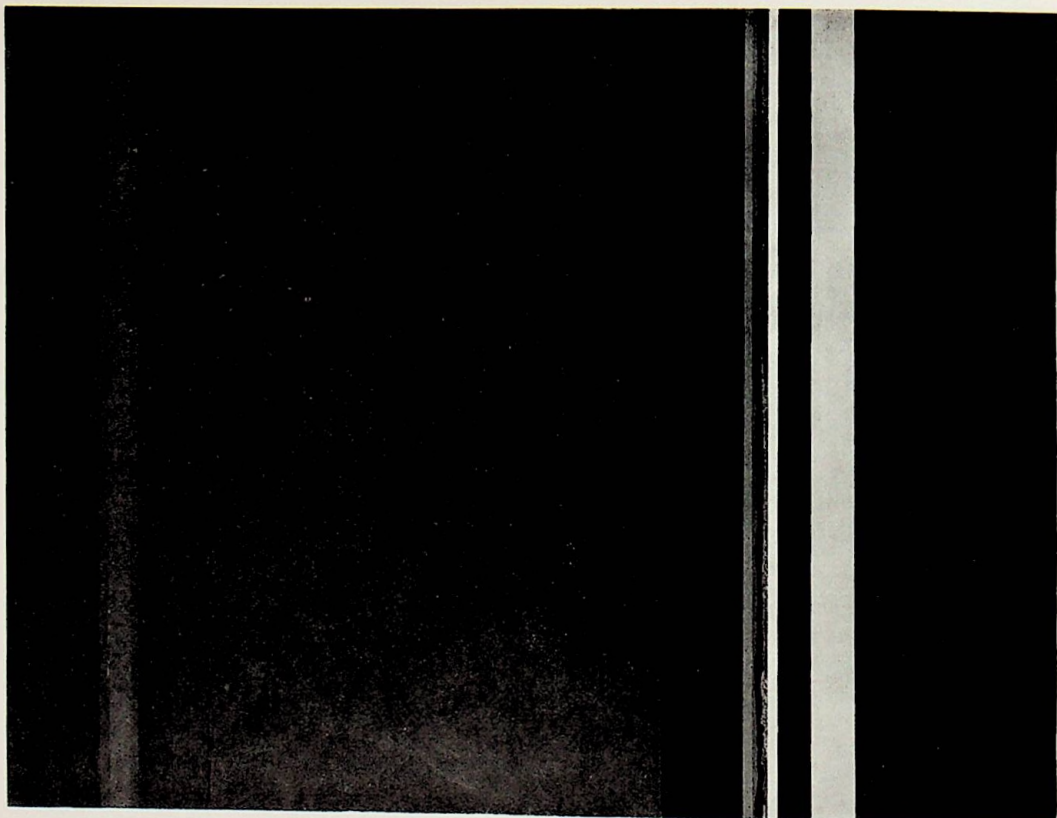
Živi i radi u Zagrebu kao slobodni profesionalac baveći se pretežno grafičkim oblikovanjem, ilustracijom i fotografijom.

Adresa: II. Trnjanske ledine 20
Atelier: Savska 80

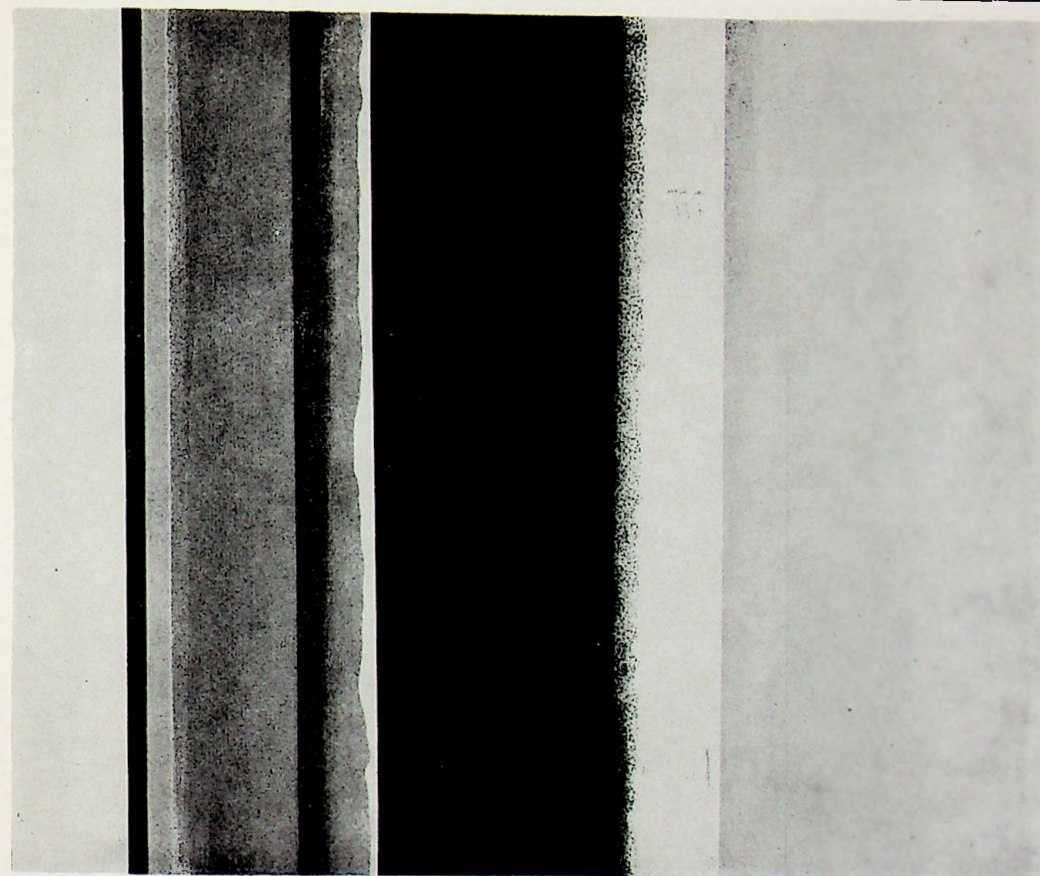
FEDOR LIČINA was born in Zagreb in 1939 where he completed his secondary education. He interrupted his studies at the Faculty of Philosophy (Humanities) and enrolled at the Academy of Fine Arts in Zagreb. In 1963 he finished his studies in painting under professor Ivo Režek. While working with professor Režek he perfected fresco techniques. From 1963 to 1969 he was a member of Krsto Hegedušić's Master School. Ličina worked with professor Hegedušić on the curtain of the Croatian National Theatre as well as on the fresco-cycle for the Tjentište Memorial.

Fedor Ličina lives and works in Zagreb as a free lance artist. He is mainly concerned with graphic design, illustration and photography.

Address: II. Trnjanske ledine 20
Studio: Savska 80

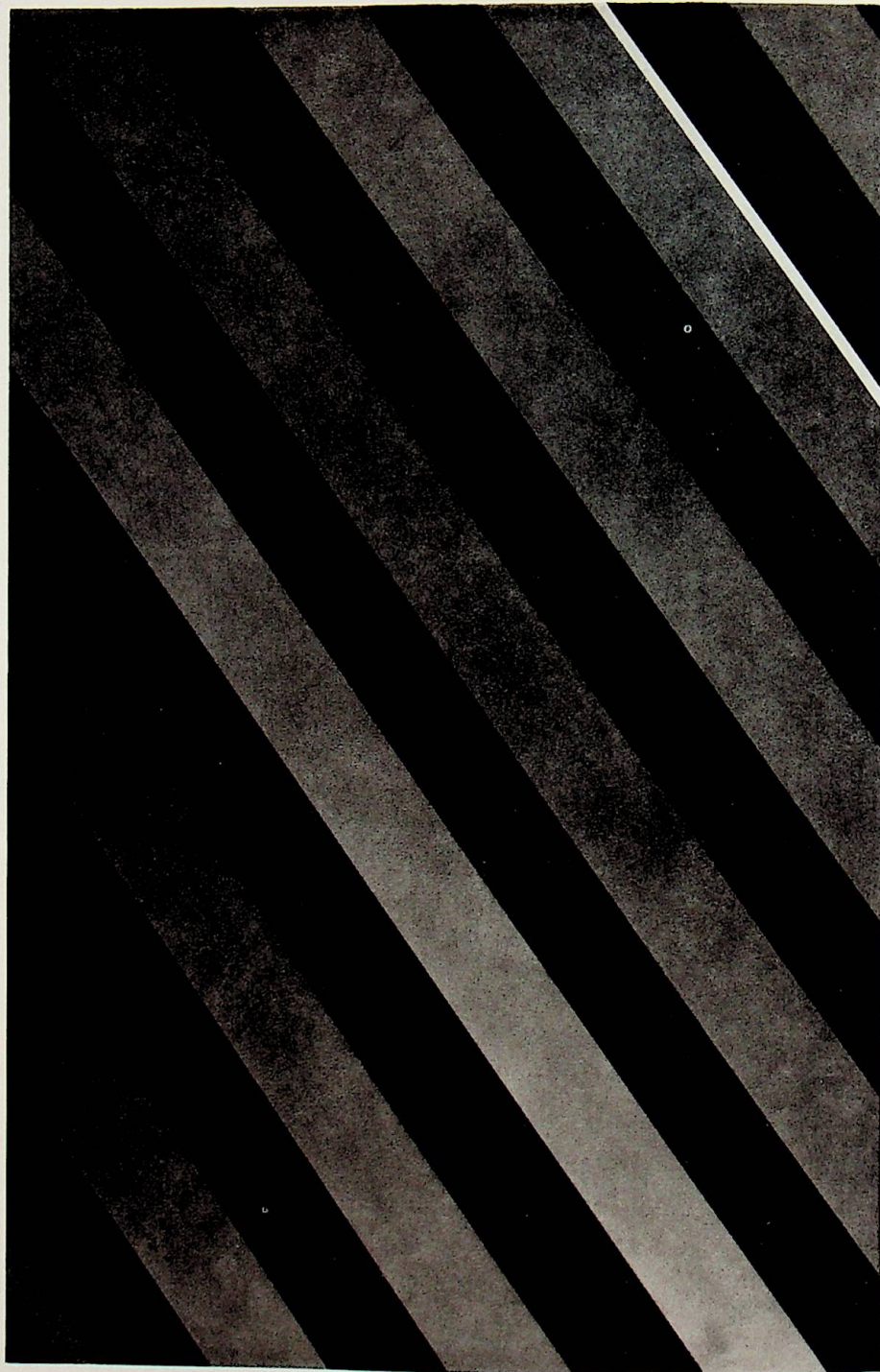

TAMNI SPEKTAR (1974)

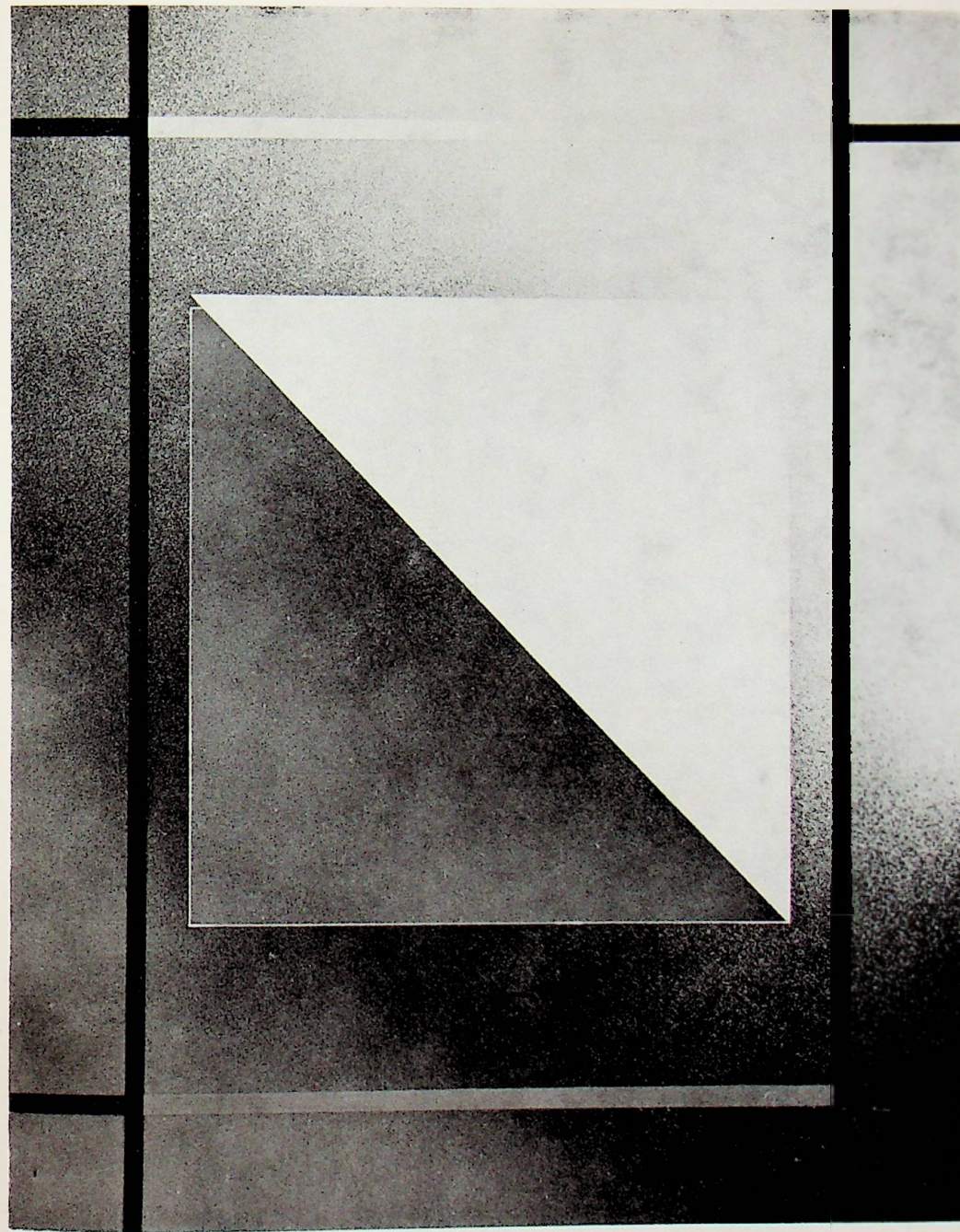

PROSTORNA RASPOREDBENOST (1975)

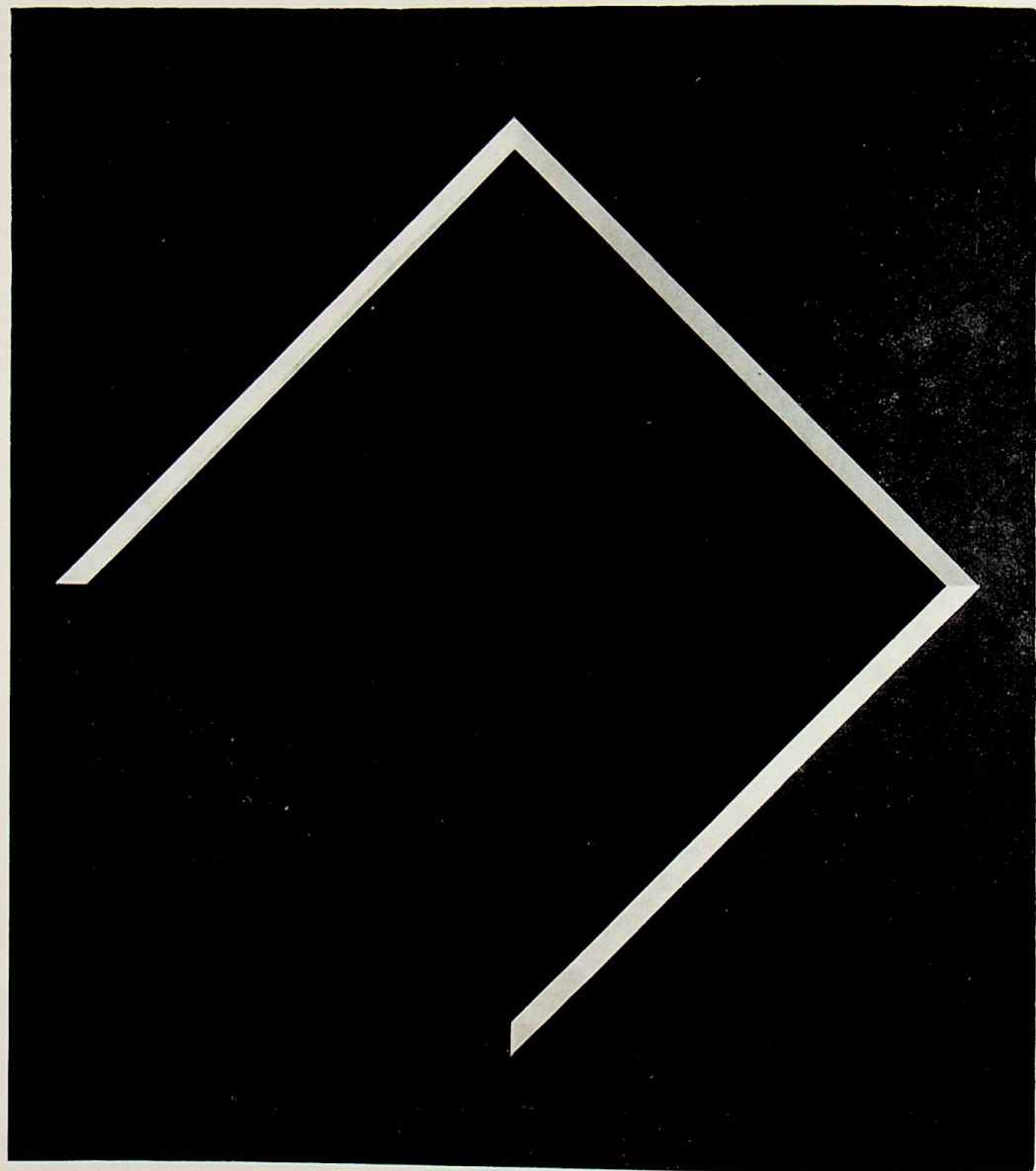
FUGA 3

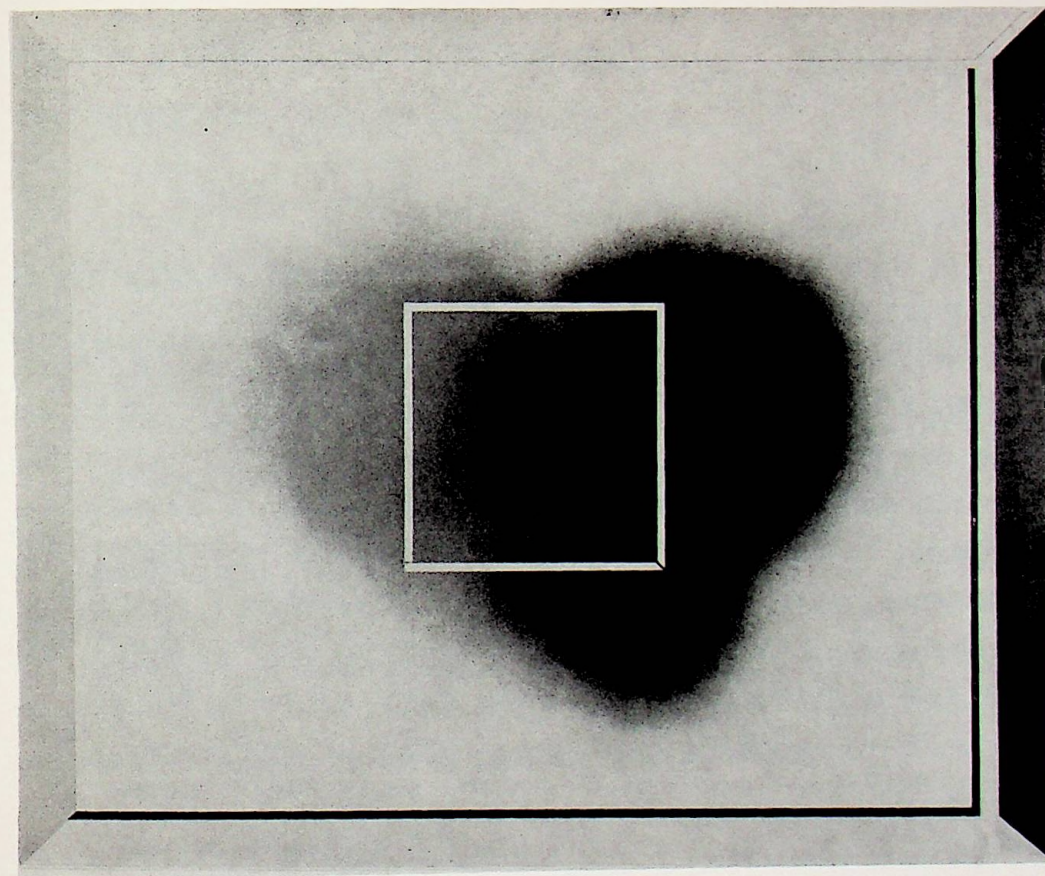
(1976)

KVADRAT MEDITACIJE (1975)

CVRSTA TOČKA (1976)

PRIVID (1977)

POPIS RADOVA — CATALOGUE

1. U POČAST OKOMICI	1974	komb. tehnika	145 x 110 cm
2. TAMNI SPEKTAR	1974	komb. tehnika	110 x 145 cm
3. SPEKTAR 1	1974	komb. tehnika	65 x 45 cm
3. SPEKTAR 2	1975	komb. tehnika	69 x 50 cm
5. PRENOS SVIJETLA	1975	komb. tehnika	94 x 78 cm
6. POMAK	1975	komb. tehnika	94 x 78 cm
7. PROSTORNA RASPOREĐENOST	1975	komb. tehnika	61 x 51 cm
8. RASPROSTIRANJE S POMAKOM	1975	komb. tehnika	41 x 31 cm
9. KVADRAT MEDITACIJE	1975	komb. tehnika	81 x 101 cm
10. KVADRAT KONCENTRACIJE	1975	komb. tehnika	70 x 81 cm
11. VARIJACIJE	1976	komb. tehnika	180 x 138 cm
12. FUGA 3	1976	komb. tehnika	90 x 138 cm
13. FUGA 4	1976	komb. tehnika	90 x 138 cm
14. PRODOR	1976	komb. tehnika	135 x 100 cm
15. PRODOR 1	1976	komb. tehnika	135 x 110 cm
16. EKVILIBAR	1976	komb. tehnika	55 x 75 cm
17. RAVNOTEŽA U KVADRATU	1976	komb. tehnika	50 x 70 cm
18. ČVRSTA TOČKA	1976	komb. tehnika	120 x 135 cm
19. TOK	1977	komb. tehnika	135 x 120 cm
20. PRIVID	1977	komb. tehnika	135 x 110 cm
21. DEMISTIFIKACIJA	1977	komb. tehnika	85 x 120 cm
22. TRIPTIH	1977	komb. tehnika	210 x 135 cm

SAMOSTALNE IZLOŽBE — ONE MAN EXHIBITIONS

1977 ZAGREB Studio Galerije Forum

SKUPNE IZLOŽBE — GROUP EXHIBITIONS

- 1964 **SOMBOR** (Kulturno propagandni centar): Izložba crteža Majstorske Radionice Krste Hegedušića
SPLIT (Galerija umjetnina): X Izložba slikara M. R. Krste Hegedušića
EČKA (Galerija umetničke kolonije Ečka): XI. Izložba slikara M. R. Krste Hegedušića
SUBOTICA (Gradski muzej): XII. Izložba slikara M. R. Krste Hegedušića
RIJEKA (Mali salon): Slikari M. R. Krste Hegedušića
- 1965 **ZAGREB** (Galerija kluba omladine Centar)
ZAGREB (M. R. Krste Hegedušića): I Atelierski susret
KUTINA (Muzej Moslavine): Maj 65
- 1966 **BEČ** (Galerije Josef Dvorak): Meisterwerkstatt Hegedušić
DUBROVNIK (Umjetnička galerija): M. R. Hegedušić
ZAGREB (Dom JNA): I. Izložba slika, grafika i skulptura vojnika likovnih umjetnika
- 1967 **ZAGREB** (Moderna galerija): II. Zagrebački salon
VUKOVAR (Galerija umjetnina): Slikari Majstorske radionice profesora Krste Hegedušića
BJELOVAR (Gradski muzej): 32 plus 6
- 1968 **ZAGREB** (Umjetnički paviljon): 3. Zagrebački salon
ZAGREB Goranovo proljeće
CARACAS (Instituto Nacional de Cultura y Bellas Artes): Jugoslavensko slikarstvo M. R. Krste Hegedušića
- 1969 **VINKOVCI** (Galerija umjetnina): M. R. Krste Hegedušića
- 1971 **RIM** (Studio Brocchieri): A. Alujević, T. Dorčić, F. Ličina
- 1972 **MARIBOR** (Umetnostna galerija): Majstorska delavnica Krsta Hegedušića
- 1974 **ZAGREB** (HDLU, Galerija Karas): Likovne teme danas
- 1975 **ZAGREB** (Umjetnički paviljon): 10. Zagrebački salon
ZAGREB (HDLU, Galerija Karas): Stalni postav recentne hrvatske likovne umjetnosti
ZAGREB (Salon doma JNA): Susret znanosti i umjetnosti
- 1976 **ZAGREB** (HDLU, Galerija Karas): II. i III. Postav recentne hrvatske umjetnosti
- 1977 **ZAGREB** (HDLU, Galerija Karas): Aktualnosti u hrvatskoj likovnoj umjetnosti
BEOGRAD (Salon »Cvijeta Zuzorić«): Aktualnosti u hrvatskoj likovnoj umjetnosti

PREFACE

ŽELJKO SABOL

As we look at the work of Fedor Ličina, one of the most radical representatives of »pure« painting in his generation, we feel ourselves to be confronted by the fundamental questions and issues of modern art, itself confronted by the sensibility of our time. What can one say through a painting today? How is an artist to give form to his thoughts and perception? People cannot but be sceptical in an age such as ours, which leads them to wonder about the validity of such questions. The fundamental problem with which this art is concerned is not the artist's personality — that possibility having been exhausted by abstract expressionism and its later developments. Even the search for plastic correlatives for subjective emotions is reduced to a minimum. Its intentions are otherwise.

In the movement being discussed **everything is pared down to essentials**. It started with Malevič's supermatism and Mondrian's neoplasticism and developed through to Barnett Newman's »Tundra« in 1950 (a single perpendicular in a large field of colour). This movement brings us to a new period of similar exploration — »the post-painter's abstraction and minimal art«. In this, Ad Reinhard, too, produced his group of one-coloured pictures in which every trace of illusion, symbolism, and plot disappear; forms are only slightly differentiated from one another and are reduced to connected elements and structures of geometric origin.

If we consider Albers' analysis of the rectangle, Al Held's experiments with the colour possibilities of space (and sound), as well as the first experimental examples of the so called »system-painting« introduced by Richard Paul Lohse, we shall see the basic problems and »characteristic instances« of new experiments within the framework of modes of expression of the abstract plastic arts.

Though in this period, movements, in which scientific research along with mathematical and optical division of colour, rhythm, composition and light, exert considerable influence, become more prominent, the painters who have been mentioned, however, only occasionally employ the methods of exact science. They may sometimes use them only intuitively. That, along with other factors, considerably distances them from geometric abstraction, from neoconstructivism and from other movements which consciously neglect poetry and the human aspect of plastic expression and its objectives. Representatives of such movements were steadily moving away from the concept of Naum Gabò (formulated as early as 1937) according to which **even geometric forms can express organic content** and are therefore directly related to human feeling. It is precisely this concept that is at the basis of the work of the adherents of the so-called chromatic abstraction (as defined by Clement Greenberg) and these are painters who — with minimal means — achieve a high level of psychological and plastic significance.

Fedor Ličina, a painter who does not slavishly follow the styles of the artists discussed above (»radicalisation«, austerity and clarity of expression being constants of his work) is distinguished by a notably intellectual approach to creative expression and is constantly preoccupied with the implications of decision and personal action. Thought and reflection are present throughout his work. They are to be seen in his efforts to show — **by demonstrating the actual act of painting** — the open, free structure of new signs and relations.

In Ličina's work we are confronted with spacious, unmodulated surfaces of colour and twodimensional, anti — illusionary compositions of exceptional purity and simplicity. These pictures are free from any kind of agitation, excitement, stridency or superfluous movement. In each picture we see an exceptional (and utterly logical) concretization of an elementary artistic idea. This idea is always clearly articulated but its clarity does not pre-suppose monotony or oversimplification. It is, on the contrary, very often a signal of the inner complexity of the painter's impulses and stimulus. The seeming simplicity of consequences does not necessarily mean that the causes have been simple. For a painter, before he starts working on a picture, has a »worked-out« and developed »situation« in his mind, where nothing is left to chance. The painter foresees the whole course of development of the creative process while working on the realisation of the picture through the material.

Whatever he wants to say, Fedor Ličina expresses through the act of painting itself. His **work contains only the visible**, nothing more and nothing less... For him colour is the basic mode of energy, life and movement and anything which may appear uncertain has, in fact, always been present, and had been worked out in the painter's mind at the onset. Ličina's work, I would argue, has an unusual kind of moral rigour, even a note of asceticism, of self-criticism and self-control, of a gradual renunciation of all that is not concerned with painting and expression in order to preserve the dignity of a vocation, which, some would say, already belongs to the past. If this is the ultimate insight that painting can give us, then let us at least consider the nature of what it is that we are being offered, even though, formerly we were, in the main, used to rather more extravagant and lavish gifts...

— **Geometry can be organic. Straight lines are to be found in nature. A straight line can be organic and can express feeling...**

(Barnett Newman)

Looking at pictures by Fedor Ličina we first notice the character of his style: the even and tranquil colouration of relatively large surfaces which at once absorb and radiate light, and which are the fundamental moving forces leading to the »event« of each picture. There seems to be no limit to the variety of placing of coloured lines and beams, which gives the impression that each individual canvas is only a segment of a universal whole, an element of cosmic rhythm and movement. There is almost no differentiation between »shape« and »ground«. All elements of a picture contribute equally to its meaning and are equally important in the interlocking of the different structures of the painted matter. Appropriate relationships are established between colours and harmonies; contrastingly coloured surfaces make us aware of two kinds of »shapes«: the outward shape, discernible in the ordering of lines and forms, as well as the inner shape, which is the result of deeper, more complex relations between the plastic determinants of the picture. The eye looks for the state of balance and where this balance has been purposely disturbed, it will itself restore the balance, seeking to find a »spontaneous chromatic supplement« for every »open«, non-defined »situation« with which it is confronted.

In this way every picture implies even that which cannot be seen at first sight — every value gravitates towards its extreme opposite, making us aware of the light beneath the shade and the shade beneath the light. If this is the law of hermetic painting then Fedor Ličina is — in his own way — a hermetic painter, just as that other generation of »minimalist« painters — Stella, Noland, Davis, Louis and Kelly are to be regarded as hermetic painters... They all belong to the same artistic family which is characterised by a **primary feeling for pictorial spatial values**. In their work conciseness comes before all sensation, and the painter moves towards the realisation of his concept allowing nothing to side-track him. They are not concerned with the classical harmonies nor do they respect traditional rules. Rather are they in constant quest of new rules, which does not mean that their work is chaotic and undisciplined. Quite the contrary. These painters are all exceptionally disciplined artists, dedicated technicians and explorers of their craft, utterly opposed to any kind of demagoguery or mystification which call into question the fundamental task of the painters' praxis: **painting itself**. They do not consider themselves to be prophets or magicians with »easy solutions« for the world and mankind: they refuse to serve anything but art. Their main concern is the moral responsibility they have to themselves, because they are the only judges of their work. Each individual picture gives new evidence of their attitude which, by its consistency, becomes significant for us too.

As we become immersed in this fascinating total space so, we too, begin to share the same attitude. What in fact is taking place before our eyes?

Ten years ago Fedor Ličina worked mainly in monochrome, the prevailing tones being dark and »narrow«. Some time later he developed an individual use of colour. This development resulted in vivid clashes of colour together with more open and resonant relationships.

Along with coloured masses he was, even at that time, attracted to grouping perpendiculars of different widths and thickness, each perpendicular achieving a special plastic effect. A blue or yellow accent, like a light in the dark, sometimes flickers across this spectrum of subdued and dark colours. Pictures are sometimes variations on the same theme with minor differences in the placing of the perpendiculars, in the composition and general execution. The painter's fundamental concern is with the **logical distribution of chromatic accents** on the surface of a picture which can be bright or dark, rough or glossy, depending on the structure and nature of the foundation. The foundation is always vigorous and lively, it affects the brilliance and strength of the colours (in a sense even determines them), amplifies or softens the contrasts and clashes, the harmonies and dissonances, the painter's need for and freedom of movement. The colours are primary and direct, clear and resonant, and frequently within the range of the values of the spectrum. These colour-fields interact and the »hardness« of the edges is in some places softened by effect of sprayed pigment which cancels and transcends the geometry of the basic construction of the picture. In later pictures dimensions move onto a larger scale, perpendiculars interchange with obliques, rhythms become freer and more dynamic. Ličina's most recent work suggests certain changes and development of technique. This would indicate that we have here a body of art which will grow and move towards a high level of achievement. Ličina is an artist who both thinks and works. For such there is no rest...

Izdavač Publisher	STUDIO GALERIJE FORUM CENTRA ZA KULTURU I INFORMACIJE ZAGREBA, PRERADOVIĆEVA 5
Za izdavača For the publisher	JAKŠA SINGER
Urednik kataloga Catalogue editor	ŽELJKO SABOL
Predgovor Preface writer	ŽELJKO SABOL
Prijevod na engleski Translation into English	MIA PERVAN - PLAVEC
Oblikovanje kataloga Catalogue design	FEDOR LIČINA
Plakat Poster design	IVICA STANČIN
Snimci Photographs	FEDOR LIČINA
Portret autora Portrait of artist	ZVONKO LJUBIĆ
Likovna postava izložbe Arrangement of exhibits	FEDOR LIČINA ŽELJKO SABOL
Tehnička postava izložbe Layout	BRANIMIR ČILIĆ BORIS ŠVALJEK
Tisak plakata Printing of posters	ŽELIMIR BAKOVIĆ — SITOTISAK CENTRA ZA KULTURU I INFORMACIJE ZAGREBA, PRERADOVIĆEVA 5
Tisak Print	TEHNIČKA KNJIGA, ZAGREB
Naklada Edition	300 KOMADA

